

[Mette Madsen]

menneskerettighedserklæring af 1948 var én af dem, og den store milesten for danske kvinder var jo 1915, da vi fik valgret og valgbarhed til rigsdagen. Før disse milepæle var der i mange år gjort et stort arbejde af kvinder såvel som af mænd, og dette arbejde fortsættes stadig, både af enkeltpersoner, af kvindeorganisationer og af de forskellige politiske partier.

For venstre har arbejdet for ligestilling været en uadskillelig del af vort liberale livs-syn, og det er det også i dag. Derfor kunne man måske forvente, at man både som kvinde og som medlem af et liberalt parti ville juble højt, når der som i dag ligger et nyt forslag til ligestilling på folketingets bord. Men jeg synes nu altid, at man skal vente med at juble, indtil man har fundet ud af, om det er reel ligestilling, man taler om, eller det bare er ligemageri.

Vi er herhjemme kommet meget langt på ligestillingsområdet, og det var ved vor tilslutning til EF for venstre og for mig selv en meget vigtig ting, at vi i EF kunne hjælpe med til, at kvinder i andre og på dette område mere tilbagestående lande fik en håndsrækning, fik et lift, så de på kort tid kunne komme på højde med danske kvinder. Derfor må det være meget vigtigt, at Ministerrådet behandler ligestillingsproblemer. Men jeg vil også advare vore ministre imod på dette område at gå ind for direktiver, der måske vil stille danske kvinder dårligere.

Jeg kan ikke i dag overskue, hvordan det foreliggende lovforslag vil virke, og jeg kan derfor ikke på forhånd give venstres tilslutning. Venstre mener, at det først må analyseres meget nøje i udvalget, hvor vi også må meget nøje få afklaret, om forslaget går videre end direktivet og derved medfører uødvendigt bureaukrati.

Hele problematikken omkring bl. a. graviditetsbestemmelserne må vi også undersøge, for vi må sikre os, at der ikke bliver opstillet et system, der vil give nødvendige komplikationer. Jeg kan bare nævne spørgsmålet om, hvordan suppleanten vil være stillet, når den ansatte, der har haft graviditetsorlov, kommer tilbage.

Reglen om annoncering kan jeg dog allerede i dag sige at vi vender os imod. Vi mener, at man i mange tilfælde, hvor en arbejdsgiver på forhånd har bestemt sig for en medhjælp af et bestemt køn, på den måde,

der er foreslået her, vil ulejlige, og forgæves, alle dem af det modsatte køn, som måske ville søge denne stilling. Man vil ulejlige dem med at sætte sig hen og skrive ansøgninger, lave kopier af anbefalinger osv. eller at sidde i timevis og vente i et forkontor.

Jeg vil også bede ministeren prøve at forestille sig en teaterchef, der står og skal bruge en Ophelia. Skal han avertere sådan, at også en masse arbejdsløse mandlige skuespillere skal ulejlige sig med at søge rollen? Eller man ender måske med i stedet for en Ophelia og en Hamlet at stå med to Hamlet'er, for jeg kan heller ikke se, at man har udformet paragraffen sådan, at en arbejdsgiver har lov til at sige nej eller en ansøger har pligt til at sige ja.

Der er mange andre ting, som skal afklares, men jeg kan kort sige, at venstre vil gå meget interesseret, men også meget kritisk ind i udvalgsarbejdet.

Med hensyn til ligestillingsrådet blev det jo, da vi debatterede slutbetænkningen fra den store kvindekommission, afvist fra venstres side. Vi foreslog dengang, at man i stedet for fulgte en tanke fra betænkningen op om en årlig høring, hvor man indbød sagkyndige og interesserede til en konference om aktuelle ligestillingsproblemer, eventuelt om et aktuelt hovedemne. Fra en sådan konference kunne der jo som fra Europarådet og Nordisk Råd udgå resolutioner til arbejdsmarkedets parter og til regering og folketing. Nu fik vi altså det administrativt nedsatte ligestillingsråd, og venstre vil ikke i dag afvise det så bastant som sidst. Ligestillingsrådet har nu arbejdet i godt 2 år, og der er derfor et grundlag for en analyse af dets arbejde og en vurdering af dette arbejdes værdi.

Skulle venstre ved udvalgsarbejdet og undersøgelsen af ligestillingsarbejdet blive overbevist om værdien af, at vi nu fik et formaliseret ligestillingsråd, så længe vi ikke har løst alle de problemer om ligestilling, der står tilbage, bl. a. på ægteskabs- og skattelovsområdet, så kunne man tænke sig, at ligestillingsrådet blev åremålsbestemt, altså at man om 4 år tog op til revision, hvor langt man var nået på lovgivningsområderne, og derefter nedlagde det og måske fortsatte på den måde, som jeg foreslog, med en årlig høring.

Jeg er sikker på, at mange af ligestillingsrådets initiativer har været fornuftige og har givet gode resultater, men jeg har også fun-